

end Balance. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at hvis han vil se Statsregnskabet efter, saa vil han føle sig beroliget i saa Henseende; thi det, der bevilges, og det, der virkelig forbruges, staar nemlig i en ikke ganske tilfredsstillende Harmoni. Det ærede Medlem vil saaledes se af Statsregnskabet for 1883—84, at Theatrets ordinære Udgifter — jeg regner ikke hertil de Udgifter, som styttes særegne Forhold f. Ex. Brandslukningsforanstaltninger ifølge Tillægsbevillingen, større Byggeforetagender og Lignende, men kun de ordinære Udgifter — vare bevilgede med 728,659 Kroner, og drager man Indtægten derfra, vil det altsaa give et Overskud af c. 15,000 Kr. Men af Statsregnskabet fremgaar det, at den ordinære Udgift var afholdt med 752,000 Kr., og at der altsaa i Stedet for det forventede Overskud af 15,000 Kr. kommer et Understud af c. 23,000 Kr. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem i saa Henseende, hvis han virkelig vil have Balance paa Theatrets Budget, vil erkjende gennem det, der foreligger og gennem Regnskabet, at den Vej, vi gaa, er aldeles nødvendig. Jeg bestrider ikke, at der kan være særlige Grunde til at søge extraordinære Bevillinger paa Tillægsbevillingsloven; men jeg indrømmer ikke paa nogen Maade, at den Praxis er tilladelig, som synes at gjøre sig gjældende paa Theatrets Budget, at man ikke i alle Tilfælde holder sig til det, som er bevilget. Hvad man end derom kan mene, saa er Hierarkiets Stilling i alt Fald paa det Punkt klar, at det anser Theatret for strengt bundet til de givne Bevillinger, saa at det altsaa er givet, at de, der ville have Balance paa Theatrets Budget, maa følge os i at sætte bestemte Grænser. — Hvad det ærede Medlem sagde om Musikken og om at more og kjede sig i det fgl. Theater og de mange andre rigtige Bemærkninger, kan jeg ikke slutte mig til, — ikke fordi jeg ikke i og for sig nok kunde dele det ærede Medlems Betragtninger om det Morfomme, men fordi jeg anser det for fuldstændig overflødigt at rette nogen som helst Appæl til det nuværende Ministerium om Reformen paa nogetsomhelst Omraade. Det ærede Medlem kan være fuldstændig sikker paa, at det ikke bliver en Smule anderledes, end det har været før. Det bliver maaffe lidt kjedeligere næste Aar; jeg tror, at vi stadig gaa jævnt ned ad Bakke. Det ærede Medlem faar ingen Musik og kommer heller ikke til at more sig næste Aar. — Den ærede Minister udtalte, at han kunde ikke erkjende Berettigelsen af den Betragtning, som jeg havde udviklet i mit indledende Fore-

drag ved at sige, at et Forslag, som blev nægtet i Fjor, ikke burde bevilges i Aar. Det har jeg ikke sagt, men jeg har sagt, at naar der slet ikke anføres noget Nytt til Forsvar for et Forslag, der er nægtet i Fjor, saa er der ingen Grund til nu at bevilge det. Jeg har desuden i det Foredrag hvormed jeg indledede 2den Behandling af Finantsloven, ogsaa i tilstrækkelig Grad givet andre Grunde, saaledes at man i Aar maatte vise sig særlig sparsommelig, og det glæder mig, at jeg, som jeg nok tror at turde sige, fra alle Sider har faaet Tilslutning i den Betragtning, at der i Aar er den strengeste Grund til den allerstørste Sparsommelighed. Imidlertid mente den høitærede Minister, at der dog var enkelte Punkter, hvor det var nødvendigt at foretage Udgifter. Jeg har imidlertid stadig saavidt Oplysning om disse Punkter i Anmærkningerne. Der finder ikke i disse nye Oplysninger om noget af de Forslag, som bleve nævnte. Den høitærede Minister nævnedes saaledes eksempelvis Kirkerne; men den høitærede Minister vil dog ikke paastaa, at det skulde være mere paa-trængende at bygge disse Kirker i Aar end i Fjor. Den høitærede Minister sagde, at vi ad Aare nok kom til at bygge dem. Sa, jeg tror, at Befolkningen ad Aare vil komme til Erkjendelse af, at der er Midler nok i de tilfællelige Fonds til at bygge Kirker for. Saa nævnedes den meget ærede Minister en anden Post, nemlig Grademaalningen. Hvis det skulde være et Exempel paa, at der forelaa en særlig tvingende Grund for os til i Aar at give en Bevilling, som vi nægtede i Fjor, saa vil jeg dog dertil bemærke, at i Fjor blev Bevillingen netop givet, saa det er altsaa et uheldigt Exempel. Den høitærede Minister foiede dertil en Bemærkning, som jeg tilstaar undrede mig i allerhøieste Grad. Han sagde nemlig, at den Bevilling, han her forlangte, denne ganske nye Bevilling til at begynde noget Nytt paa Gradmaalningens Omraade, som har store Konsekvenser, var aldeles nødvendig. Og hvorfor var den nødvendig? Den høitærede Minister anførte først en Grund, som jeg ikke tror, han selv vil tillægge nogen Betydning, nemlig at denne Bevilling var foreslaaet, for at vi kunde komme i Niveau med den almindelige europæiske Civilisation; hvis ikke, saa stod vi udenfor den almindelige europæiske Civilisation. Men den høitærede Minister maa dog indrømme, at paa Politikkens Omraade er det særlig den Retnings Opgave, han repræsenterer, at staa saa vidt muligt udenfor al mulig Civilisation, ikke